

„Етюд-и-те на София“ и техният повелител

Казват, че имало два типа хора – едните се влюбват в София от пръв поглед, а за другите тя си остава невъзможна за обикване. Човекът, с когото разговарям, е от първите – подарил е сърцето си на столицата, но и се е заел с мисията да покаже на вторите, че София си заслужава да бъде обичана, макар и често несъвършена. Той се казва Иван Шишев и през неговите очи София е красива, затова неуморно ни я показва такава, каквато не сме я виждали. Или пък каквато я виждаме всеки ден, но не намираме минута време, за да спрем и да ѝ се порадваме.

Често го наричат „Господин Етюд“, но на мен позволява да си говорим на „ти“, може би, защото споделяме любовта към София, към шума на трамваите и към цялата магия, витаеща в града (със) сто-лица...

– Вероятно няма българин, използващ активно социалните мрежи, който да не е виждал снимка от „Етюд-и-те на София“. Малко обаче знаем за човека, стоящ зад обектива? Представи ни се...

– Винаги се затруднявам, когато трябва да разказвам за себе си. Казвам се Иван Шишев. Не съм от София, може би с това трябва да започна. Аз съм от едно много малко селце, разположено на юг от Мелник, на 7 км от гръцката граница. Дойдох в столицата, за да уча в Софийската духовна семинария, покъсно в Софийския университет, а после... останах.

– Споменаваш, че не си от София, тогава кога се влюби в нея? Как всъщност се обиква столицата?

– София определено ме спечели с красотата си. Обикнах я, заради нещо много конкретно – храмът „Свети Седмочисленици“ на „Граф Игнатиев“. Изключително красива сграда, с невероятна история. Това е първото нещо, което помня, че ме очарова в столицата. Годината трябва да е била 2005, знам, защото тогава започнах да уча тук.

– Принадлежи ли сърцето ти на друг град?

– Има доста места, които са ми ха-

ресвали, но мисля, че засега София е наистина мястото, което държи сърцето ми в плен. Затова и живея, снимам и творя тук. Вярвайки, че съдбата си знае работата, благодарение на любовта ми към София, срещнах и любовта на живота ми – съпругата ми Екатерина.

– А как се появиха „Етюд-и-те“?

– Започнах „Етюд-и-те на София“ преди почти 6 години. Твърде често чувах, че „София не е красив град“, исках да докажа обратното. Така започнах да правя снимки, които съвсем няхах желание да публикувам в началото. Понякога споделях в личния си профил във Facebook, но няхах планове за нищо по-сериозно. До момента, в който приятели не успяха да ме убедят да направя страница, където

да публикувам ежедневно. Точно така се родиха Етюдите. В началото снимах само аз, малко по-късно към мен се присъедини и съпругата ми. Сега се шегувам, че Етюдите са много по-пълноценни, защото са вече семейни.

– Името на проекта е много интересно, как го измисли?

– Трябваше ми име, което да се помни и произнася лесно. Но и да е разпознаваемо. Заиграх се с думите. Етюд е нещо, което скицираш набързо. София не може да бъде побрана само в един кадър, но пък може да бъде показана фрагментно в много скици, чрез етюди. „Те“ сме подвижната част на този град – хората, както и всички котки, кучета, гълъби, вrabчета, дори щъркели. И ето ги – „Етюд-и-те на София“

– Промени ли се столицата ни за времето, в което я снимаш?

– Абсолютно! София е един огромен жив организъм, който се променя непрекъснато. Дори нещо повече – за почти шест години не просто се промени, ами и значително се подобри. През 2005 г., когато дойдох, тя беше коренно различна, днес се развива по положителен начин, но трябва да имаме очи да го видим, а не да търсим само отрицателното.

– Фотоапаратът винаги ли е с теб?

– Винаги. Всеки ден и по всяко

време. Това до голяма степен е така, защото аз нямам предварителни сценарии, снимките ми са спонтанни. Никога не излизам с идеята да снимам точно определено нещо, то няма и как. Излизам с идея за локация, например центъра, езерото Панчарево или пък Витоша.

– Какво още не си уловил в снимка, а много искаш?

– О, има много такива неща. Снимал съм голяма част от София, но все пак има и още много – кварталите, например. Или пък да извървя цялата линия на влаковете, която пресича града. Това са все неща, които още не съм направил (и заснел), но ще ги направя, надявам се скоро.

– През есента на 2020 „Етюд-и-

те“ напуснаха онлайн пространството и се озоваха в книга. Как се роди идеята за тази фото книга и кой е замесен в създаването ѝ?

– Идеята ми беше в главата около 3–4 години, но все не се стигаше до реализирането ѝ. И така, докато в един момент главният редактор на издателство „Кръг“ – Николета Руева – не ми каза: „Хайде, вече да я направим тази книга“. И започнахме... Следваха девет месеца мъки, кавги и полемии. През повечето време реално се карахме доста усърдно, накрая даже сънувахме кошмари, всички задружно, но през призмата на

времето и вече реализираната книга, целият процес изглежда доста забавно. Книгата се получи, благодарение на оформлението на Наталия Чайкина, и смея да кажа, че се получи наистина добре – изпълнява мисията си, когато я разгърнеш да си кажеш „София е красива!“, защото тя наистина е такава – красива, чрез детайлите си.

– Когато ти дойдат гости, къде ги водиш, за да им покажеш София, такава, каквато ти я познаваш?

– Ще изключа най-класическото – центъра. Водя ги доста често из различните квартали, например в „Хаджи Димитър“. Аз съм огромен фен на графитите там. Ако се отдаде възможност, ги качвам на покрива на някой панелен блок и оттам наблюдаваме всички графити. Гледките,

които се разкриват, са наистина красиви, просто виждаш този квартал преобразен.

– Като човек, който познава пулса на София, как звучи столицата ни? Има ли си някакви характерни звуци и мелодии, които когато чуеш си казваш: „Да, това е моята София, аз съм си у дома“?

– Това е доста интересен въпрос. Може би звукът на трамваите. Това за мен е най-специфичното. Трамвайът, който завива нагоре по Лозенец, издава един много открояващ се звук. Да, навсякъде има трамваи, но някак си тукашните са много разпознаваеми.

– Това ми напомня малко за „Песента на колелетата“ на Йовков...

– Да, наистина много добра и точна асоциация. Не се бях замислял за нея, но е изключително вярна.

– Може би едно е твърде малко, затова – кои са твоите три любими места, където не ти омръзва да се разхождаш из столицата?

– Започвам с „Граф Игнатиев“ – него вече няколко пъти споменах и няма как да не го включа. После нареждам квартал „Хаджи Димитър“, и накрая... може би един страхотен покрив, от който се вижда цялата столица, но него няма да споделя къде е. Нека това остане моята софийска потайност.

– Вярно ли е, че освен да улавяш светлината в снимките, боравиш толкова добре и със силата на думите?

– Опитвам се. От време на време пиша за различни списания, преди години по-често пишех и къси разкази, но вече до голяма степен прекъснах това, за да се оттам на фотографията.

– Ще ми опишеш ли все пак София с няколко думи...

– София е... жена! Една дума и безкраен смисъл в нея. Красива, обичаша, понякога неприятна, дори страшна. София е град на крайностите...

– Или на безкрайностите...

– Да, всъщност на безкрайностите. София просто е град на безкрайностите! И заслужава да я (пре)откриваме. ♦